

Violeta se probouzí a neví, co se děje

Jednoho pošmourného dne se čarodějka Violeta probudila ve své skalní jeskyňce u řeky. Kýchlá, smetla prach ze šatů a protáhla se. „Proč mne všechno tak bolí? Jsem celá ztuhlá,“ řekla si. „A všude plno prachu a listí, takový nepořádek!“ Byla jí zima a musela se dlouho přemlouvat, než pomalu vstala a trochu zametla. Potom si zašla do své koupelny v zátočince u řeky. Ale co to? Voda byla nějak kalná a nevoněla, a třebaže jindy byla plná pstruhů k obědu, Violeta dnes neviděla ani jednoho. Navíc byl břeh řeky vydlážděn podivnými kameny a prašná cesta, vedoucí podél ní, byla potažena hladkým černým povlakem.

Čarodějka zaznamenala ty nezvyklé změny, došla zpátky do jeskyňky a zacvičila si svou obvyklou sestavu. Dala si jednu nohu za krk, pak druhou, udělala svíčku a nakonec se postavila na hlavu. Trochu se zahřála, upravila se a chystala se na kus řeči k vodníkovi do Pekla. Oblékla si tmavě modré mušelinové šaty se širokou sukní a velkým výstřihem. Dlouhé zářivé platinové vlasy měla kudrlinkovaté jako anděl, a když se ještě nalíčila, moc jí to slušelo. Přestože byla už pár století stará.

Vyprášila svůj elegantní létající koberec. Kdysi ho levně koupila od jednoho šejka, který pro ni měl slabost. Posadila se na něj do tureckého sedu, zavelela: „Leť!“ a vyrazila na cestu. Dříve létala na koštěti, ale jednou se jí stalo, že špatně přistála, pak musela mít nohu v dlaze a od té doby volila pohodlnější dopravní prostředky. Stáří, marná sláva, chce svoje pohodlí! Letěla nad řekou mezi stromy, a když se blížila ke mlýnu, uviděla v dobře známých místech krásný starý dům, bíle zdobený umně

vyřezávanými latičkami. Před ním objevila oplocenou zahrádku s kamennými stoly a lavicemi. U domu stály divné lesklé plechové krabice různých barev na čtyřech nafouklých kolech. „Co to je?“ pomyslela si. Už chtěla odletět, ale všimla si, že za domem je jezírko a v něm sedí vodník Blum.

Vypadal nějak divně, ani jí nemával jako jindy. Dnes ráno bylo všechno úplně jinak. Violeta sice neviděla moc dobře a z marnivosti nenosila brýle, ale na krku se jí houpal cvikr, který jednou na své zahradě ztratil jistý výstřední spisovatel. Už ho nenašel, protože cvikr se Violetě zalíbil. Zvedla ho k očím a uviděla, proč jí ten vodník připadá celý ztuhlý. On totiž zkameněl!

Sestoupila z koberce, svinula ho a šla se podívat zblízka. Vtom vodník promluvil: „To koukáš, co se to děje, vid', Violeto! Ty jsi totiž zaspala víc než sto let! Já jsem se po tobě sháněl a ostatní bytosti taky. Byl jsem tenkrát v jeskyňce a budil tě, ale spala jsi a spala. Myslel jsem, že jsi usnula navěky. No a pak vyhořel mlýn. A té divoké

noci se utopila mlynářovic Andulka. Tvrdili, že ji mám na svědomí já. Mlynář si stěžoval u nebeského soudu, a než se to vyšetřilo, víš, jak všechno dlouho trvá, Nejvyšší mne zaklel na sto let a já jsem z kamene. Tady je teď hospoda. Není to tak špatné. Mluvit k tomu, kdo mne slyší, můžu, ale hýbat se mohu vždycky jen na Silvestra od poledne do půlnoci, jinak tady musím hlídat. Hlad nemám, chodí tu kolem holky v krátkých sukýnkách a slyším, co si povídají lidi na zahrádce před hostincem, a leccos se tak dozvím. Nade mnou vedou otevřená okna do kuchyně. Personál si při práci povídá, a tak vím, jak to teď všechno chodí. Jsem na penzi a čekám, až uplyne těch sto let. Už to bude brzy a budu zas v aktivní službě. Mám z toho ovšem trochu strach, protože lidi už se vody tolik nebojí jako dříve. Děti jezdí do takového domu plného vody, prý do bazénu, ve velkých plechových krabicích, říkají tomu autobusy, a tam se učí plavat. Je těžké nachytat dušičky. Ne, není to teď lehké.“

„To jsou mi věci,“ divila se Violeta. „Teď už chápu, proč jsem celá ztuhlá po tom dlouhém spánku a všechno je úplně jinak! Vůbec nic si nepamatuju. To máš dobré, že nemáš hlad, já ano, a jaký! Po těch sto letech se mi ale všechny zásoby zkazily. Co budu dělat?“

„No tak běž do hostince a dej si oběd, všichni to tak dělají!“ odvětil Blum.

A tak Violeta šla.

Poprvé v restauraci – ale co si dát?

Sedla si ke stolu a všimla si, že ve vyhaslém krbu s červeným světlem místo ohně sedí kamarád čert a taky nějak smutně kouká. Přisedla si blíž, přivítali se a čert jí potvrdil, co už řekl vodník.

„Je to tak, je nová doba. Lidi vypadají jinak, bydlí ve vysokých betonových krabicích, jezdí v plechových autech a děti se už ničeho nebojí. Na Mikuláše honí čerty tak, že nestačí utíkat. Místo vyprávění pohádek pustí večer maminky dětem blikavou bedýnku s obrázky. Nebo lidé vysedávají u jiné bedýnky a buší do takové věci s písmenky. Do lesa už nikdo nechodí, leda na houby. Když potkají čerta, myslí si, že se tu natáčí věc, které se říká film, co se na to dívají v těch svých bedýnkách. Lidi chodí tak postrojení, že se už nikdo ničemu nediví. Mají třeba červené vlasy jako ohnivý mužík nebo zelené jako vodník, v nose kroužky a na kůži obrázky, že se jich i čert lekne!“ horlil starý kamarád.

„No a myslíš, že sem můžu v tomhle, už je to asi nemoderní?“ zeptala se Violeta.

„Ale jo,“ řekl čert. „Nedávno tu jedna taková taky byla a nikdo se tomu nedivil.“

„Co si dáte, krásná dámo?“ zeptal se číšník a dal jí do ruky knížku v tvrdých deskách.

„Umíš číst?“ zapochyboval čert.

„No dovol,“ urazila se Violeta. „Já si přece čtu v kouzelných knihách pořád!“

„Tak si něco objednej,“ poradil jí.

Nevěděla, jak se to dělá, tak knížku otevřela a ukázala na řádek, kde bylo napsáno Katův šleh. Kdysi jednoho kata znala, ale neměla ho ráda, všichni se ho báli. Za chvíli jí ten panáček přinesl kouřící voňavý talíř.

„Vy tu asi natáčíte zase nějaký film, že?“ zeptal se jí.
„Tak tak,“ odpověděla Violeta. „Máte ještě něco dobrého?
Mám pořád hlad!“ dodala.

„Doporučil bych vám jako zákusek Čertův bobek,“ řekl
úslužně číšník.

„To jsem dopadl, vid,“ zlobil se čert, který to slyšel.
Violeta si zákusek dala, a k tomu ještě vonící černou
tekutinu v hrníčku. Konečně byla spokojená.

„To je kafe,“ vysvětlil jí čert.

„Madam si přeje platit?“ zeptal se číšník.

„Tak tak,“ řekla znovu Violeta.

Když číšník odešel pro účet, zeptala se čerta, co to má
být.

Čert se podrbal na hlavě. „No jo, lidi mu dávají takové
papírky, říkají tomu many, lóve, prachy nebo peníze, ale
nevím, kde je berou. Ztrať se, to bude nejlepší,“ poradil jí.
Přicházející číšník uviděl, jak si ta „herečka“ sedla na
malý hedvábný koberec, který najednou odněkud
vytáhla, a vznáší se ke stropu. S otevřenou pusou se
díval, jak elegantně proplouvá otevřenými dveřmi.
Venku se vznesla k vrcholům stromů a byla pryč.

„To se mi snad zdá!“ křičel číšník. „Ta podvodnice si sedla na koberec a uletěla! Nezaplatila za Katův šleh, Čertův bobek ani za kafe!“

„Ty jsi to zase včera přehnal s pivem, vid’?“ zlobil se kuchař, protože mu nevěřil ani slovo.